

Marko
Cestnik

Samomorilka

Hodil sem po ljubljanskih ulicah in s cigareto v ustih razmišljal, kam naj se dam. Za pisalnim strojem nisem mogel obsedeti, Olympia je bruhala same čudne, neprepričljive, nedoživete stavke, ki sem vsakega posebej zasovražil, še preden sem pritisnil piko ali klicaj. Tudi knjiga me ni mogla potešiti, po svoje je blebetala nedosegljive in preveč vase zagledane resnice, ki kot da so se posmehovale mojim majhnim poskusom.

Družbe nobene, ženske daleč proč in še tiste samo prijateljice, denarnica za kakšno manjšo krokado preveč ohlapna. In v takšnem primeru je še zmerom bolje, da gledaš ulico, kot pa da te stiskajo stene, pa če so polepljene še s takšnim gnojem, ki se plazi po pločnikih in se za oklepi lepih oblek, kožuhov in dragih plaščev omamlja s svojo lastno, na daleč zaudarjajočo gnilobo. Popoldne, ki bi ga prekel po dolgem in počez s čim več umazanimi besedami!

In tako pridem do kina: najlažja rešitev, najlagodnejši izhod, obet neobvezujoče zabave, trenutno dosežen mir, začasni izklop. Niti nisem veliko pogledoval na vitrine, kjer oglašujejo filme, le toliko, da sem videl, da imam srečo, ker vrtijo neko precej obetajočo angleško komedijo; kupil sem karto, čakajoč pokadil še tri cigarete, se zdrenjal v vrsto in se zleknil v svoj sedež. Potem sem gledal, videl, se prijel za glavo, ker je bilo vse skupaj obupna oslarija, molčal, kjer so se drugi smejali, se režal na glas, ko so bili drugi tihi, dočakal konec, se spravil na hladen, megličast zgodnjepomladanski zrak in se počasi odpravil v središče mesta, da bi prišel do postaje, kjer stoji štirinajstica, si spotoma spet mirno prižgal cigareto.

Tako, zdaj pa spet nič drugega kot to, da zaprem za sabo vrata, ležem v posteljo in s kakšno knjigo dočakam spanje. Kakšna obupna, v prozoren papir zavita svinjarija!

Ravno sem hotel prečkati cesto in na prvem križišču zaviti na levo, ko sem zaslišal ženski glas, kako nekoga kliče. Najprej se sploh nisem zmenil za to, na cesti ne vpijejo za menoj, že zato, ker nisem popolnoma nič vpadljiv, sploh pa me nihče ne more poznati; a klic se je ponovil, tako da sem pogledal okrog sebe, poizvedujoč, koliko nas je na borno osvetljeni

večerni ulici. Bila sva samo dva: jaz, ki sem stal na robu ceste in se bedasto obračal okrog, ter mlajša ženska, oblečena v dolgo, črno krilo, črn zimski plašč, s črnim klobučkom in obuta v črne škorenjce, ki je, mahajoč z desnico, naglo stopala proti meni. Malo zmeden sem počakal, da se mi je približala na korak in obstala: bila je veliko mlajša od ženske, ki sem jo ocenjeval na daleč, ne več najstnica, a ne veliko čez dvajset let, njena bledica je bila v črnem okviru njene obleke še bolj vpijoča, lasje so ji po punkovsko štrleli izpod ležečega pokrivala stran. Bila je zadihana, prestopila se je in našobila ustnice.

»Živio, a ni bil špon!?!« Njen glas je zvenel grleno, vendar neprepričljivo in zdolgočaseno.

»Kaj?« sem neumno vprašal.

»Film vendar, kaj drugega! Končno nekaj posebnega, nekaj drugačnega od tistih debilnih limonad in komadov, ki so narejeni vsi po istem kopitu. Kako sem uživala!«

Zamolčal sem, da bi lahko bil čisto drugega mnenja, če bi se mi zdelo razmišljati kaj več o idiotski in bolno zvezani pacariji. V glavnem mi je vse tudi že ušlo iz spomina. Stal sem na pločniku, otresal pepel s cigarete in krožil z očmi po fasadah okoliških hiš, ne da bi bil vedel, kaj naj rečem in storim.

»Ah-ja,« je rekla punkerica, »najbrž se ti zdi čudno, ko sem takole prilaufala za teboj in te klicala, da me počakaj. Kar tako, zazdelo se mi je fino, pa sem se želela pogovoriti z nekom, ki je tudi bil zraven. Imenujejo me Lidija, greva kaj spit!«

Zakaj ne, sem si rekel, če daš za pijačo, kaj me briga, kdo in kaj si; malo si trčena, nekaj ti manjka, pa še Ljubljankanka si, kar ni ravno kompliment. »Zakaj ne!« sem rekel na glas in si popravil kapo, ki mi je zlezla na oči. »Menda še ni povsod zaprto, ne!?!«

Prečkala sva cesto, šla mimo Filozofske, zavila tam na levo, pa spet čez cesto in v ulico k Mraku. Lokal je bil polprazen, nekaj Bosančkov je bilo v kotu in pri šanku družbica najstnikov. Naredil sem se gospoda in počakal pri polici za steno, da je ona naročila, plačala in prinesla za vsakega gintonic. Srknila sva vsak požirek, prijalo mi je, nasmejale sem se dekletu, ki pa se je to ni prijelo. Zaradi visokih pet je bila za dva prsta višja od mene, ni je bilo veliko skupaj, a bila je čedna, za moj okus prebleda, toda to je bilo najbrž zaradi njene črnine. Ni mi bilo treba iskati vsakdanjih pogovornih obrazcev, kar sama je začela s svojim monologom, ne da bi bil sploh namignil, da me tisto, kar govori, količkaj zanima. Govorila mi je o zajebanih ta starih, o brezzveznem študiju, o predrajsani družbi, ki da jo je že zdavnaj prerasla, o ljubljanski megli, o bratu, ki si je prerezal žile in o tem, kako tudi že sama nekaj dni razmišlja, da bi napravila samomor. Čeprav sem komaj zadržal smeh, sem jo ustavil: »Samomor, ne, zakaj le?«

»Pa saj ti že ves čas nakladam, a razumeš!« je blisnila. »Kaj pa naj? Čakam, da se mi prikaže Marija, da bo postal svet manj blesav, kot je, da mi bo kdo rekel, češ razumem te, prav imaš? Sranje! Tako bom imela vsaj

mir, nikomur ne bom napoti, ker ne bo nikomur niti malo žal; zaspíš, pa je, kaj koga briga!«

»Misliš, da ni vredno živeti?« sem rekel že bolj resno.

»Ah, sranje, ne bodi no smešen; saj nisem nobena trapa, da bi nasedala takšnim rožicam!«

»Že veš!« sem se sprijaznil, Lidija pa je predlagala, da se prestaviva kam drugam. Zmignil sem z rameni in rekel sam vase, češ pa se ga napijmo vnaprej na tvojo sedmino. Bilo mi je vseeno, sledil sem ji ven; z rokami v žepih sva stopala po bedno osvetljenem tlaku. Šla sva čez Ljubljano v stari del mesta in se ustavila pred nekim nočnim klubom, ne vem, kako se je že imenoval, Romeo ali Valentino ali Roberto ali Julijo ali kaj vem kaj. Treba je bilo pritisniti na zvonec, vrata so se odprla, velik, mišičast moški nama je dal prostor, da sva lahko vstopila. Motna rdečkasta svetloba, prenasočena s cigaretним dimom, enolična disko razbijalnica, polne mize neuglednih nočnih ptic, oblečenih v usnje in krzno. Zagabilo se mi je, a hotel sem nadaljevati, kar sem začel.

Z Lidijo sva iskala in našla še nekaj prostora na oblazinjeni klopi. Spet je naročila, plačala in prinesla. Bil sem že ravno toliko pijan, da se mi je fučkalo za vse in vsakogar, tudi zase. Moja spremljevalka je pletla naprej svoje žalostno govorjenje, tudi teme se niso spreminjale. Pustil sem ji, da je izbljuvala svoj žolč nad časom, prostorom in ljudmi, da se je naslajala z mislijo, kako bo vse skupaj rešeno z eno odrešujočo potezo. Rekel sem si, češ prišla si in odšla boš iz mojega življenja, oboje neopazno in brez hrupa. Kar čedno sem se ga že nalezal.

Bilo je naključje, da sem se vračal s stranišča prav takrat, ko je Lidija vstopala. Postal sem na vratih in vrgel oči na polodprta vrata ženskega oddelka. Na hodniku tema, notri luč, na steni veliko ogledalo. Najprej si je šla s prsti skozi lase, napela ličnico, si od blizu ogledala šminko na vekih, potem pa se je potipala po bedru. Sklonila se je, prijela rob obleke, ki ji je segel za ped pod kolena, in dvignila krilo tako, da ga je lahko s prosto roko prijela v pod pazduhi. Pokazale so se dolge, vitke noge, ena do sredine stegna in druga vse do vrha boka. In kar je bilo najlepše: črne nogavice z drobnim mrežastim karo vzorcem, napete in lepo oprijete, pritrjene na debelejšem robu z drobnimi plastičnimi sponkami, katerih trakova sta se držala črne čipkaste podveze. Kaj takšnega v živo še nisem videl in me je zato prevzelo toliko bolj! Lidija je napela nogavico in popravila majhno plosko čeljust sponke, se podrgnila po osramju, prikrite s črnimi mrežastimi hlačkami, napela še trak na boku in spustila obleko. Trajalo je samo nekaj sekund, a bilo je dovolj! Stopil sem nazaj, da me ni mogla videti, malo počakal in se potem pritiščal nazaj k mizi. Lidija je, ničesar sluteč, srkala še zadnje požirke; tudi sam sem izpil do dna, na dušek, spet vstal in, ker se ni nič slišalo, zavpil: »Mislim, da bom šel.«

»Jaz tudi, vsega imam že dovolj!« Oblekla si je plašč in si namestila klobuček. Skupaj sva odšla ven, kjer naju je sprejel hladen, rezek zrak. Lidija je zavila na desno in v obratu zastala: »Lahko noč!«

»Kaj lahko noč!?« sem glasno rekel. »Se ti spi?«

»N-ne.«

»Imaš uro, kdaj moraš priti domov?«

»Ne.«

»Te kontrolirajo?«

»Ne, nehaj!«

»Zakaj bi naj nehal, ti si začela. Če si me že povabila na pijačo, me povabi še domov na kavo!«

»Si ob pamet?«

»Si še devica?«

»Nehaj s takšnimi!«

»Mi še na misel ne pride!« Približal sem se ji na dotik, jo sunkovito objel in se ji vsesal v ušesni mešiček. Njeno telo se je napelo, sredina loka se mi je dotikala zadrge, njene drobne dlani so mi odrivale ramena.

»Nehaj!« je zasopla. »Zavpila bom...«

»Zavpij, bom vsaj vedel, da ti paše!« sem rekel grobo. Če ji že ni to zaprlo ust, jih je zaprl moj poljub, ki ji je z jezikom podrsal po ustnicah. Njen odpor se je počasi topil, roki sta ji obležali na mojem hrbtu, telo se ji je zravvalo, ustnice razprle v drobno režo. Klobuček ji je padel na tla. Desnica se mi je sama od sebe spustila na njeno stegno, prsti začeli vleči in mečkati blago krila, dokler niso otipali roba nogavice. Lidija se je stresla in me prijela za roko, a jaz sem ji že divje gnetel zadnjico. S silo je pretrgala poljub ter bolj zagolčala kot rekla: »Dobro, povabim te na kavo, starih tako ali tako ni doma; samo obljubi, da ne boš več silil vame!« Zasmejal sem se, niti besedice nisem rekel ali prikimal, vendar sva vseeno odšla v njeno smer. Nisem se je niti dotaknil, samo požvižgaval sem si ter ji sledil.

Stanovala je v stari hiši pod gradom, ki pa je imela neugledno samo zunanje lice. Po stopnicah s starinsko ograjo se je prišlo na lesen podest, od koder je vodil debel temnordeč tekač do dvojnih vrat. Vstopila sva pri levih. Lidija je prižgala luč in zaprla za nama, jaz sem obrnil ključ, na kar ni ona niti trznila. Slekla sva plašča in jih obesila v omaro, takoj za njo sem se sezul tudi sam. Na desno je bila dnevna soba, ob strani kopalnica, naravnost kuhinja in na levo dvoje spalnic. Šla sva v kuhinjo. Sedel sem za mizo in si prižgal cigareto. Lidija je na plinskem štedilniku napravila plamen, pristavila pollitrski lonček, postavila na mizo dve skodelici, segla v predal po zavojček s kavo. Kar sva prišla od vrat, še nisva spregovorila. Ko se je stegnila na visečo po sladkor, sem se spet zagledal v njene lepe noge, v tiste dražljive, črne, mrežaste nogavice. Nisem mogel in nisem se hotel zadržati: vstal sem, ji prišel za hrbet, jo objel okrog trebuha in se s celega naslonil nanjo. Krčevito je obmirovala.

»Nehaj, prosim!«

»Molči!« sem ji siknil v uho ter jo poljubil na vrat. Nekaj je še mrmrala in se zvijala, a je nazadnje sprevidela, da bi bilo to brez smisla. Ko sem ji začel božati prsi in ji odpenjati gumbe, je tenko zamrmrala in globoko zadihala.

»Dobro, samo kavo naj skuham!«

»Zdaj!« sem še enkrat kratko siknil. »Nisem prišel sem zaradi kave! Obrni se!«

Pustila je vse, kot je bilo, s preprostim gibom je lahko samo še zaprla plin. Obrnila se je in me divje objela. Potegnil sem ji obleko na pas, dvignila je nogo in me z njo objela okrog kolen. Odprla je usta na široko in sprožila jezik v vsej dolžini skozi čiste bele zobe. Z obema rokama sem jo prijel za njene punkovske lase, ji jih potlačil in s pritiskom uvil njeno glavo daleč nazaj. Pogreznil sem se v njeno ihtavo hlastanje, potisnila mi je jezik skoraj do žrela, zadaj mi je izza hlač vlekla srjaco.

Po dolgem poljubu sva si malo oddahnili in koraknila vsaksebi. Lidija je imela velike, strastne oči, ki so slepo vrtale vame z bleščečim odtenkom neizrečenega vpraševanja. Slekla sva se ne prenašlo in ne prehitro, vsak zase v vmesnim prostoru za dihanje in intimne gibe. Obleko sva nemarno, kos za kosom, položila na mizo, v njen črni in moj večbarvni kupček. V nepomembnem preblisku sem si oddahnil, ker sem bil prav tistega dne oblekel sveže spodnjice. Izza njih se je izprožil gologlavec v vsej svoji trdoti in rahli ukrivljenosti navzgor, v zarezici se je ravnokar zasvetlikala kapljica. Lidija me je z desnico prijela za koren in me prožno, z mojim soglasjem, povlekla proti sebi; zasadila si ga je v spodnji del trebuha, nad rob hlač, ki si jih še ni olupila, v gladki koži se je naredila plitva jamica. S spuščeni rokama sem naju gledal medse in molčal, ji potem zagnetel prste v zadnjico. Odrinila me je in si odpela nogavice. Počepnil sem. Zavonjal sem meglico vzburjenja, ki jo je rosila njena še vedno pokrita pizdica. Nisem se več hotel krotiti, prijel sem za tista dva trakca, in povlekel, drseč s celom in lasmi po zavojih ravnih, dolgih nog, dvoje trikotov – enega večjega in enega manjšega – do tal. Na sredi poti se je z vonjem osramja pomešal nevsiljiv vonj potnih stopal. Isto sem naredil še s knito. Nogavic ji nisem pustil sleči, te so me navsezadnje spravile v vse to! V vstajanju sem jo poljubljal po trebuhu, prsih in vratu, po obrazu, vekah, ušesih in laseh. To je očitno ni več prepričevalo!

»Pusti to, ne zavlajuj!« je rekla grobo.

Umaknil sem se in jo treščil s hrbtom dlani po licu, da se je smešno (resnično tako!) opotekla k umivalnemu koritu. Še sam ne vem, zakaj sem jo bil udaril, takoj mi je bilo žal. Čeprav jo je zmehčala samo grobost, ampak vseeno! Še preden pa sem se uspel zbrati in reagirati, mi je skočila okrog vratu in me objela z divjo pohoto. Odgnala se je od tal, se krepko poprijela z rokama in vgnezdila svoja bedra na mojih bokih. Nabijač se je znašel spodaj, ko je sama od sebe lezla navzdol, mi ga je zravnila in krivila, da me je zbolelo. Podržal sem jo v jarku zadnjice in obvisela je na meni.

»Kje je postelja?« sem vprašal tiho.

Stresla je z glavo proti vratom in odnesel sem jo tja. Sklonila se je in pritislila na kljuko. Prižgala je luč, češ razglej se, in spet pritislila na stikalo.

»Prižgi spet!« sem rekel.

»Ne!«

»Prižgi, če ti rečem; te je sram!?!«

»Nehaj!«

»Ti nehaj, prekleto, in napravi že to luč! Tako se počutim najbolje!«

»Jaz pa ne!« je siknila, a me vseeno ubogala.

Bil sem smešno razočaran, ker ni bila soba nič posebnega: pač navadna študentska luknja s štirimi stenami, oknom, mizico pod policami s knjigami, omaro, nočno omaro s kasetofonom in srednjeveliko posteljo. Ta je bila nepostlana, na odgrnjeni in pomečkani rjuhi je ležala kombineža, blazina s kričečo rdečkasto prevleko je bila prislunjena na zid. Ne da bi bila spremenila položaj, sva se spustila na madrac, da je jezno zahlipal, sprostita sva se in čutila dotike najinih teles kot prijetne.

Potem se nisva več zadrževala, prijel naju je pohotni vlek. Bilo je malo ali skoraj nič nežnosti, samo trdota in vlažna sesalka, nič kože, ustnic, blazinic prstov, nežnih, rdečkastih bradavičk, samo hormoni, sluznice, s krvjo napolnjeno spužvasto tkivo in krčevita cev pod maščobno blazinicco, poraščeno z dlakami. Lidija je hropla in se zibala na rokah, ki si jih je položila pod zadnjico. Prijel sem jo za gležnje, si jih zavihtel na ramena in stisnil ob vrat. Mošnjik, ki je visel v zgrbančenosti in nasršenih kocinah, je tolkel v dno golega razporka. Ona je mižala, jaz sem vztrajno gledal v njen ugreznjeni trebuh. Ko ji je prišlo, je zaritala kot delfinova plavut, se umirila in spet zamrmrala, zagolčala kot prestrašeni pavijan. Videl sem, kako ji pod levo dojko utripa srce, kako se vsa zaripla v obraz poti, kako jo stiska v kolkih. To me je dvignilo še čez zadnjo pregrado.

»Povej hitro, si zaščiten?« sem zadihal.

»Nmne mrahzummmnam!«

»Si zaščiten??«

»Mhah, dajmh mmnzuj fmukrazh...«

In je šlo noter, silovito, kot bi me kdo s polenom po riti. Lidija se je napela, nožnična migetalka se ji je divje skrčila, sploh me ni več pustila ven, kot vzmet se je nasadila še predzadnjič, predzadnjič in v omrtvičenju za zaključek do srede maternice. Vsaj tako se mi je zdelo, ko sem potresaval in škropil kot konj. Nisem se ustrašil, a tudi lagodno mi ni bilo. Vzel sem ga ven, ko je hlapel, za njim se je dekletu iz razpoke ulila nezlovešča kataklizma spremešanih sokov. Obležala je, na videz mrtva, jaz pa sem kljub silovitosti vrhunca kmalu prišel k sebi. Vprašal sem se, povsem naravno, kaj mi je po vsem tem še storiti!

Ne vem kako, a dohitelo me je, da pravzaprav nisem hotel samo tega. Nikakor, brez svetohlinjenja. Žival je potešena, človek še ni. Lidija ni odprla oči, ležala je daleč razkrečenih nog in po rjuhi ravno položenih rok. Morda se mi je zasmilila, morda tudi to, bila je tako nemočna in poražena, vsaj meni se je dozdevala takšna. Obrnil sem se, se dvignil in sklonil, jo previdno poljubil na zaprto veko. Nato še na drugo. Drsel sem po toplih licih, konici nosu, po obodu brade, na vrat in po pregibih ušes. Roko sem zaposlil malo nižje, prsti so nežno svaljkali po njeni pod pazduhi, nohti frcljali po velikih, napetih bradavičkah, dlani božajoče zajemale toplo, vlažno polt. Priprl sem ustnici in jih v brezštevilnih dotikih polagal na dekletove, ki so se kmalu orosile s potegljajem jezika.

A kaj je tisto? Iz koticčka očesa, katerega veka se je zatresla in naredila gubo, se je počasi izlila solza, in tekla, počasi, počasi tekla na stran proti svetlejšemu pramenu las in se v njem izgubila. Ostala je skoraj čisto ravna sled, ki se je namakala z novo, grenko solzo. Poljubil sem še enkrat tisto oko in šel z jezikom po solzni poti, zgnetel roko pod njene lase in se ji lahkotno vsesal v ustnice. Le-te so se takoj odprle in pristale na mojo igro. Dvignila je roki in se me brez ihta in grobosti oprijela na vratu in ramenu. Prvič me je nagovorila z imenom in prvič z nežnim, doživetim, nepopačnim glasom, ki nekako še ni pristajal njenim črnim, mrežastim nogavicam in punkovski frizuri. Nisem odgovarjal in nisem spraševal, tudi ona je začela govoriti brez besed.

Govorjenje – ljubljenje. Noč – dan. Svetloba – bolečina. Čas – utrip. Brez besed sem vedel, da ji je že cela množica prevozila posteljo, se otresla in šla. Vedel sem, da je bilo malo čustev, in še tista, ki so bila, so bila skrivana, ker jih ni bilo moderno ali moško izrekati, dati čutiti. Tudi to mi je bilo kot na dlani, da so bila sredstva pomembnejša od cilja – če rečem že samo alkohol, marijuana, pornofilmi, »kamniti obrazi« in bič po hrbtu, pa vse čez mero! Vedel sem za puhle polfilozofsko-polanarhistične govorce, za svobodo v povsem napačnih okvirih. Vedel sem in ponudil, kar se je dalo sprejeti z iskreno, skoraj zanosno solzo, z nežnim odzivom, s počasno in zamamljujočo ljubeznijo. Kot tudi ni bilo slepil, da sem naenkrat postavil vse na glavo, da sem požlahtnil srčiko prevetrene, izpraznjene duše! A vendar...

Ljubila sva se do jutra, brez rajcavih nogavic in brezglave hitrosti, nemo in v temi. Ko so po ulici začeli voziti zgodnji avtomobili, je Lidija zaspala. Oblekel sem se in šel, prepričan, da punca nikoli več ne bo pomislila na samomor!